

Українські Вісті

Ціна 1 РМ.

Сереза, 10 вересня 1947 р.

UKRAINIAN NEWS

Число 63 (121) Рік III

Часопис виходить двічі на тиждень: у середу і суботу

Читайте сьогодні:

- Міжнародна інформація (стор. 1)
- А. Червотий. До проблеми проводу нації (стор. 2)
- І. С. Привид страху в Європі (стор. 3)
- Д. Наві в Америці (стор. 2)
- С. Пісарівський. Ідеї неподільного світу і українська революційна демократія (стор. 3)
- Ів. Ситова півня в 1949 році? (стор. 3)
- Т. Геть сміття в хаті! (стор. 4)
- В. Ч. Трагедія генії чи суспільства? (стор. 4, 5)
- Л. Ганевич. З емігрантської літератури (стор. 5)
- З життя таборів (стор. 5)

Адреса редакції й адміністрації: Neu Wm, Ludwigstrasse 10.

Останні

Корейське питання на розгляд ООН

ВАШІНГТОН. (РШТ). 8 вересня. Уряд США ухвалив передати корейське питання на розгляд наступної сесії Об'єднаних Націй. США намагаються протягом двох років діяти до згоди з Соведами під час переговорів у справі майбутнього Кореї. США хочуть довести, що Совецький Союз послідовно уникає позитивного рішення цього питання.

Англо-французький пакт чинний

ЛОНДОН. (Радіо-Мюнхен). 8 вересня. Англо-французький пакт про дружбу і взаємодопомогу стає чинним: в англійській столиці відбується сьогодні обмін ратифікаційними грамотами. Англію репрезентуватиме міністер закордонних справ Бенін, а Францію — Массіміліан, французький посол у Лондоні. Пакт чинний терміном на 15 років і спрямований проти можливої німецької агресії.

Перед Сесією ООН

ЛЕЙК САРСЕС. (ЮП). 7 вересня. 16 вересня відкривається сьогоднішня сесія ООН, на яку прибудуть 700 дипломатів (серед них 16 міністрів закордонних справ) із 54 країн. Американську делегацію очолюватиме державний секретар Маршал. Совецька делегація складатиметься приблизно з 100 осіб, очолюватиме її Вишинський. На відкритті сесії Молотов не буде присутній, оскільки, як заведе потреба, прибуде до Нью-Йорку пізніше. Повідомляють, що американської столиці гадують, що порядок денний Сесії — а він охоплює аж 40 проблем! — викличе бурхливі наради і дебати.

Останній шанс

ВАШІНГТОН. (РШТ). 7 вересня. В американських колах розпитують наступну сесію ООН як останній шанс зникнути престига Об'єднаних Націй. Якщо ж цього не вистачить, зробити, то доведеться змінити ставлення до ООН.

800 років існування Москви

МОСКВА. (Радіо-Мюнхен). 7 вересня. З нагоди 800-их років існування Москви Сталін звернувся з вітанням до населення совєтської столиці. Верховний Совет нагородив Москву орденом Леніна.

Принципове засідання економічної конференції

ЛОНДОН. (РШТ). 8 вересня. Англія і Франція запросили всі 14 країн учасників наради у Парижі з приводу Маршалового плану, на принципове засідання економічної конференції, що відбудеться через тиждень.

Поправка

У попередньому числі „УВ“ на другій сторінці, помилково переставлено написи під клішами. Отож, напек під верхнім кліше стосується до нижнього і навпаки.

До наших читачів, передплатників і кольпортерів

З огляду на ненормальне подання промислового електроструму, друкування часопису тричі на тиждень натрапляє раз-у-раз на перешкоди. Тому „Українські Вісті“, починаючи з цього числа і аж до часу унормування справи з електрострумом, виходитимуть 2 рази на тиждень — в середу і суботу, на 6 сторінках, з ціною окремого числа 1 НМ. Відповідно до цього місячна передплата відтепер становить 8 НМ, а на 3 місяці — 24 НМ.

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТРАЦІЯ „УВ“.

Коаліційний уряд в Греції

АТЕНИ. (АП). 5 вересня. Керівник ліберальної партії Софуліс і провідник народної партії дотеперішній міністер-президент Тсальдаріс дійшли до згоди з приводу утворення грецького кабінету на ширшій основі, як цього бажають також США. Тсальдаріс погодився зректися посту міністер-президента на користь Софуліса. Провідник лібералів Софуліс вимагає для своєї партії, крім портфеля міністер-президента, ще й портфелі міністра військових справ, міністра юстиції і міністра суспільної безпеки. Тсальдаріс утримає за собою в новому кабінеті, мабуть, пост міністра закордонних справ.

АТЕНИ. (Радіо-Мюнхен, РШТ). 7 вересня. Учора в Греції зформовано повний коаліційний уряд на чолі з лідером лібералів Софулісом. Новий кабінет складається з 9 представників партії лібералів та 13 представників народної партії Тсальдаріса. Сьогодні кабінет складе присягу, а завтра відбуде своє перше засідання. Тсальдаріс буде заступником міністер-президента і міністром закордонних справ. У ділянці закордонної політики уряд ставить собі за мету доброзичливі відносини з своїми сусідами. Щодо внутрішньої політики, то він має намір проголосити негайно амністію для всіх повстанців, що

протягом 1 місяця припинять партизанську діяльність, інакше уряд оголошить проти них нещадну боротьбу.

Реорганізація турецького кабінету

АНКАРА. (АП). 5 вересня. В четвер з вірогідних джерел повідомлено, що міністер-президент Р. Пекер реорганізував свій кабінет, щоб в такий спосіб уникнути повних суверенностей у внутрішній політиці уряду.

США беруться до Маршалового плану

АНКАРА. (АП). 5 вересня. Паризька нарада з приводу Маршалового плану позначиться посиленням ініціативи США, що знаходить свій вираз в одній заяві заступника міністра закордонних справ США Р. Ловетта і висловлюваннях американських фахівців, що перебувають тепер в Європі. Як зазначив Ловетт, становище в Європі, на думку американців, погіршується так швидко, що вже протягом найближчих місяців, а не лише з наступного року, вона потребуватиме негайної допомоги з боку США. Розвиток подій в Європі перекреслює термін, призначений для запровадження Маршалового плану; європейські країни, — серед них Англія, Франція й Італія, — вже тепер конче потребують допомоги. Як Світовий банк, так і Експортно-ім-

портний банк можуть покрити деякі найконкретніші потреби. З огляду на економічну кризу в центральнорозвинених країнах, державний секретар Маршал все ж, напевно, вимагатиме скликати позачергове засідання Конгресу. Привітаючи „Нью-Йорк Таймс“ подас таку думку.

Тим часом комісія співпраці закінчує в Парижі свою працю. Протягом наступного тижня буде остаточно опрацьовано звіт про загальні потреби 16 націй, що беруть участь у Маршаловім плані. Всі ці країни потребують разом допомоги на 20-25 мільярдів доларів.

ПАРИЖ. (ББС). 7 вересня. Кореспонденти повідомляють з Парижу про великі успіхи в роботі економічної конференції. Опрацювання звіту відбувається в атмос-

фері, сповнений подій, виключених натаями представників США, що американська допомога може початися ще протягом цього року.

Російський „емігрантський уряд“

ГАВАННА. (ЮП). 3 вересня. Група російських емігрантів, що від довшого часу перебуває на Кубі, заснувала російський „емігрантський уряд“. На президента уряду обрано А. Головченка, кол. капітана царської морської флотії. Згідно з програмою, мета уряду — вигнати з Москви узурпаторів і запровадити в Росії демократичний національний режим, на зразок того, що існує в США. Головченко підкреслює, що його уряд не прагнучиме реставрації царизму, а хоче лише утворити демократичний уряд у Кремлі.

СЕД за приєднання східної зони до ССРР

ГАЙДЕЛЬБЕРГ. (РНЦ). 6 вересня. 30-го серпня північно-західні німецьке радіо (NWDR) принесло вістку, що кол. генерал-фельдмаршал Павлюс перебув з Москви до Берліну. Цю вістку відхилив також американський часопис „Нью-Йорк Геральд Трібюн“. У повідомленні НВДР говорилося, що Павлюс має намір розпочати переговори з чільнішими політиками східної зони про можливість заснування поміркованої партії в східній зоні. Далі повідомлено, що — в тісному контакті з совєтським генеральним штабом — фон Павлюс вишколює тепер офіцерів і підполіцерів „для адміністративних завдань східної зони“.

Та обставина, що національний комітет „Вільна Німеччина“ існує

далі навіть після його офіційної ліквідації восени 1945 р. і зокрема ролі, яку відіграв в ньому фон Павлюс, стала знову, протягом останніх місяців, приводом до численних повідомлень у різних часописах світової преси.

Часопис „Нос Цюріхер Цайтунг“, повідомлення якого побузовано на даних з англійських джерел, пише, що мова йде тут про приблизно 90.000 кол. німецьких офіцерів, яким „штаб Павлюса“ дає „спеціальний випік“. Щодо самого штабу, то він складається з 80 генералів, серед них Штрекер (кол. шеф 11-го армійського корпусу під Сталінградом), Мюллер (12-й армійський корпус), Гель (7-й арм. корпус), восьми менше відомих командирів корпусів та 32 командирів дивізій. Крім того, в совєтській армії служать, головню на Далекому Сході, 3000 німецьких офіцерів з вищого командного складу. Іхнє теперішнє завдання — обізнатися з совєтською військовою справою, щоб у рамках совєтської армії пройти політичний вишкол. Іх, однак, запевнено, що іх вишколюють для майбутніх завдань у Німеччині, а не для того, щоб залишити в офіцерському корпусі совєтської армії.

Один із цих 3000, що уже повернувся до Німеччини, заявив, що переважна більшість його товаришів не стали прибічниками комунізму, і все ж вони підтримали б совєтський експеримент, бо, на їхню думку, „лише ССРР спроможний і, здається, також бажає забезпечити за Німеччиною сильну позицію в Європі“.

Як пише цюріхський часопис, розслідування, проведені англійськими органами, що іх створено спеціально для цієї мети, йдуть значно далі. Англіїці вивчають детально питання, які офіцери із школи Павлюса перебули вже до Німеччини. Виявилось, що велике число офіцерів уже закінчили свій вишкол і перебувають на керівних посадах у совєтській зоні. Для прикладу можна назвати: міністер внутрішніх справ Браденбург В. Блюхер (майор), поліційний президент Берліну П. Маркграф (полковник, наг. лицарським хрестом), керівник німецьких шкіл совєтської зони С. Галдерман (капітан), оберюртмайстер Шверін в Мекленбурзі Зайп (майор), оберюртмайстер Штральзунду Фрост (капітан), шеф поліції краю Мекленбургу Кагель (майор) та міністерський директор кабінету Зімон (полковник-лейтенант).

* БЕРЛІН. (Дена). Совєтська окупова зона Німеччини підписала торговельні угоди з Італією, Болгарією, Фінляндією та Угорщиною.

* ВІДЕНЬ. (Дена-НС). 3 вересня. Перші групи Української Повстанської Армії (в оригіналі „банди“, що складаються з кол. німецьких воїнів, російських дезертирів і протекуючих настроєних поляків). — Прим. Ред.) перейшли в серезу австрійсько-чехословацький кордон, порівнявши при цьому деякі австрійські прикордонники, що відхилили на них вимоги. Як повідомляють з австрійських і чехословацьких урядів не зробив нічого, щоб перешкодити втічанню (в оригіналі „бандитам“). — Прим. Ред.) перейти кордон.

* МОСКВА. (ББС). 7 вересня. Московське радіо повідомляло, що Совєтський Союз відхилив запрошення США взяти участь в конференції в справах Кореї. Конференція мала б відбутися за участю Англії, США, ССРР і Китаю. Англія і Китай уже прийняли запрошення. Молотов дав відмову тим, що переговори в справах Кореї, мовляв, не зайшли в глухий кут.

* АНКАРА. (Дена). (Шість міністрів турецького кабінету позалили в ділячі).

* ПАРИЖ. (ББС). 7 вересня. Генерал де Голь відмовив сьогодні знову найблизькому комуністичному промови, який гостро нападав на Совєтський Союз і французьких комуністів.

* ЛОНДОН. (ББС). 7 вересня. Загтра в Лондоні відкривається з'їзд лікарів, у якому візьмуть участь представники 29 країн. З'їзд обговорюватиме проблеми сучасної медицини.

* ПАРИЖ. (Дена-Рейтер). 5 вересня. 292 голосами проти 243 (52 утрималися), французький Національний Зборя висловив у п'ятихсоті вотум довіри в міністер-президентові П. Рамадью.

* ГААГА. (ДПД-Рейтер). З відкриття звільнення Голландії королева Вільгельміна хоче подарувати генералові Айзенгауеру коштовну почесну шаблю.

* ГЕЛЬСІНКИ. (ДПД-Норатрес). До кінця серпня цього року Фінляндія сплатила 40% всіх відшкодувань, що від неї вимагають. Іх сплачено товаришами, загальною вартістю на 120 мільйонів доларів.

* БАГДАД. (РШТ). 7 вересня. Як заявив міністер-президент Іраку, 16-го вересня скликається конференція арабських країн, щоб обговорити палестинське питання в зв'язку з сесією ООН.

* РИМ. (ББС). 7 вересня. Учора в Римі італійський державний президент де Ніколі підписав ратифікаційну грамоту Італійського мирного договору.

* ЛОНДОН. (ББС). 7 вересня. Спроба припинити страйк шахтарів в північній Англії не привела сьогодні ні до яких результатів. Наслідком страйків гірників Англії втрачено дотепер понад 300.000 тонн вугілля.

* КАІР. (Дена). Єгипетський міністер-президент Нократі Паша звернувся до США з проханням наслати до Єгипту американську військовою місію, що мала б допомогти модернізувати єгипетської армії і повітряних збройних сил.

БЕРЛІН. (РШТ). 7 вересня. Як повідомляє Дена, СЕД (соціалістично-комуністична партія єдності). — Прим. Ред.) пропонує приєднати східну зону до ССРР. Пропозицію ухвалено більшістю голосів.

До проблеми проводу нації

В українській емігрантській пресі, на з'їздах українських науковців, захвах та заклинах чоловічих наших громадських установ широко обговорюється справа випишки нових провідників нації (див. відозву „Жертуйте на студентів“ „УВ“ ч. 55-56).

Д-р В. Лопчина в „Християнському Шляху“ ч. 41 подав навіть великий рецепт складників „Провідної верстви“.

Що кожна людська суспільність потребує мати провід — це ясно й зрозуміле. Та біда в тім, що досі ніхто не знайшов ще готового стандартного рецепта на добрий провід паролу. Всі рецепти щодо того нагадують зусилля середньовічних алхіміків, які намагалися вваляти камінь мудрости, та хотіли за його допомогою роботи штурхати золото, щоб утислівити людськість. Рекляма, що ваби високі школи виховують нам нових провідників, є коли не реклямою, то хіба тільки побожним бажанням, до якоїсь міри навіть вабним.

Ми всі добре знаємо, що культура народу не міряється числом університетів. Дехто міряє став культури народу кількістю зужитого мила, тобто санітарно-гігієнічним ставом, інші знову числом та якістю пародних шкіл. І може ш останні мають найбільше рації.

А проте ми знаємо як багато добрих високих шкіл мала Німеччина, тимчасом, яких провідників німецькому народові виховали німецькі університети? І чи ж не еліта німецьких університетів, не їхні дипломовані та докторизовані вихованці пішли за звичайним ворожитом Гітлером? Не хочемо бути злобними, бо й не можемо робити привростей й критику професорам високих шкіл, між якими є багато наших приятелів, а то й товаришів громадянської й партійно-політичної праці, та нагадувати знану німецьку привовідку з часів німецького франкфуртського парламенту 1848 р. та участі в ньому великого числа університетських професорів: *Hundert-dreißig Professoren — Vaterland, du bist verloren.*

А проте гетьман Ковалевич-Сагайдачний втік із Острозької школи, Франка певне не Верхратський і не Омелян Оголюський зробили тям, чим він, Франко, став. Вони, мабуть, таким і не хотіли його бачити. Не хотів та не бажали езугити виховати Богдана Хмельницького на такого, яким він став. А з другого боку, не всі великі люди мали змогу студіювати чи кінчати університет, зложити академічний диплом.

Як же постають провідники, звідки вони беруться? Чи треба високих шкіл та які їхні завдання?

На вашу скромну думку, провідники, політики (не політикани) родяться так само, як родяться поети, мистці й музиканти. Ніка школа — хоч коліс і не пробували — не вичить нікого на поета, малера, музика, якщо він до цього не вродився, не має тої Божої іскри в собі. Середньовічна школа вчила поетики, бурсаки писали та клеїли вірші, але поетамі вони всі не ставали.

Те саме, гадаємо, є і з політиками, з політичними провідниками і державними мужами. Політика й провідники так як і поети-мистці — виростає їх само життя, яке їх виховує й культивує. Вони мають в собі дар і вогонь вищої сили і тому тут ні до чого всі рецепти. Політик чи провідник мусять вийти з гуші того оточення, якого інтереси він заступає, та мусять з тим оточенням зрости, перозриваючи його часткою, вітальним соком, що побуджує суспільний організм до

життя так, як сск у рослині чи дереві, як кров у людині й тварині.

Ніка висока школа не в силі дати дипломатів на готових політиків чи провідників. Поки наші молоді студенти та аспіранти на політиків і провідників стануть такими як Бевін, Трумен та інші, вони мусять взятися за практичну роботу, як учителі в школі, лікарі, судді, інженери, господарі у фермах, полях і городах, як прості робітники у фабриках, як купці чи їхні помічники в торгівлі. Там мусять вони пізнати практично життя, а тоді може середовище їхнє, сусіди, товаришів праці, пізнають їх, оцінять їхні здібності та самі називають їх своїм довір'ям і покличуть у провіа. Іншої дороги до проводу суспільности і нації нема.

Так є тепер скрізь і це саме має бути й у нас. Наша історія вказує нам, що в найтяжчих часах нашого лихоліття на західних українських землях носієм української ідеї було міщанство, зорганізоване в братствах (Ставропігія), де впрішали купці, кравці, кушнірі, бондарі та інші ремісники, де навіть з їхніх рядів вийшов спискою Тучапський. І так було не тільки у Львові, Рогатині, а й в інших містах. Ті саме братства заснували й школи.

Завершеної науки не дає ніка школа, нікакий університет. Бо наука не стоїть на місці — вона росте, розвивається, шукає все нового. Це її завдання. Пам'ятаю, як влучно сказав нам, студентам, один із професорів віденського університету: „Панове, не думайте, що я навчу вас всього. Ні. Моє завдання вказати вам, де і як шукати знання, подати вам, методи досліджування. Все інше залежить від вас.“

І ми всі знаємо, що хто обмежив своє знання лише до диплому і до того, що дала йому школа, хто не поширює свого знання, цей тільки партач, кепський ремісник, але школи добрий солідний лікар, учитель, інженер, правник тощо.

Багато із молодих наших інтелігентів, яким доля судила поступити у високу школу, вже з того самого титулу претендували на провід у національній політиці, а часто дістають ще до цього й обіцянку своєї професури. З такими обіцянками треба б бути дуже обережними. Хай насамперед наша молодь учитися, і то наполегливо, та хай готується до своїх життєвих, практичних фахів. Нехай перш за все учитися чесно служити своєму народові як добрі фахівці, і при цьому теоритично і практично привчається і втягається поволі в громадське життя — але покищо тільки як учні, так як робив це великий Іван Франко. І тоді може не одному з них доля пощастить — як щастям це можна назвати — і виведе його у провід народу, бо всі провідниками, очевидно річ, не будуть.

Ще одна заввага. Хай наша молодь солідно береться до своїх професійних студій, або після і в діяльній суспільній, економічній і політичній. Хай вчиться на політиків, а не на політиканів, бо тих останніх маємо і так забагато. От в одному таборі під час виборів молодий інженер з титулу свого диплому спричинив немале замішання кепсько зрозумілим ключем єности.

Підсумовуємо. Політика — це не звичайна професія, але почесно покличення, жертвенна, самовіддана служба громад. Із самої політики як професії не може і не має жити виключно нікакий політик, бо на життя мусять він заробити як член своєї суспільної групи, до якої належить, якої інтереси заступає та боронить.

І політик мусять мати професію і брати участь в народному госпо-

дарстві, як творча продуктивна сила. Політик не сміє соромитися праці і втікати від неї, хоча б вона була чорна, фізична. Бо, наперекір всім псевдоідеалістичним магам, героєм наших днів так є робітник-продуцент.

Ще твердження нашого Івана Франка є неперечною істиною реального життя. Політик і провідник — не слуга, а не пан народу. Він шукає народу-господаря, виконує його доручення шукаючи тільки сам, на власну руку шляхів виконання. Завдання і доручення дає політикові народ, а йому, політикові, належить тільки вибір засобів, тактики.

Хоча цей привид страху назовні не виявляється відверто, але він є досить реальним явшем. Більше того, його відчувають не тільки в Лондоні, а й на широкх європейських просторах — аж до залізної заслони на Сході — в Італії, Франції і Німеччині. Саме в тих країнах, де політична влада перебуває в руках партій, що ставляться прихильно до економічного плянування.

В діях лейбористського уряду, що намагається поліпшити досить важкий стан сучасної англійської економіки відчувається якийсь вапавірхований страх. Це побоювання того, що Америка — з її капіталістичною системою вільного господарства — не дуже охоче піде назустріч соціалістичним експериментам.

Проте сама проблема плянування не є суто-політичною, а вже одночасно вона є й ідеологічною проблемою. Ось як приклад. Недавно прем'єр-міністер Етлі був уже ладен затримати запровадження в життя головної ідеї лейбористських плянів — націоналізації сталевих промисловости, гадаючи створити таким чином сприятливі умови для одержання американської позики. Але він зустрів опір з боку тих членів кабінету, що вражають націоналізацію сталевих промисловости за основне завдання в побудові соціалізму в Англії, отож жертвувати ним заради американської позики було б небезпечним політичним актом.

Навіть Маршалів план тісно пов'язаний з ідеологічним змістом

15-го серпня 1947 р., в день проголошення самостійности Індії, генеральний секретар ООН Трігне Лі перелав новому делегатові вільної Індії вірчу грамоту.
На фото: Трігне Лі (праворуч) розмовляє з новим представником Індії д-ром П. Т. Піллай.
(Дена-ІНП-Вільд).

Привид страху в Європі

Проте сама проблема плянування не є суто-політичною, а вже одночасно вона є й ідеологічною проблемою. Ось як приклад. Недавно прем'єр-міністер Етлі був уже ладен затримати запровадження в життя головної ідеї лейбористських плянів — націоналізації сталевих промисловости, гадаючи створити таким чином сприятливі умови для одержання американської позики. Але він зустрів опір з боку тих членів кабінету, що вражають націоналізацію сталевих промисловости за основне завдання в побудові соціалізму в Англії, отож жертвувати ним заради американської позики було б небезпечним політичним актом.

Навіть Маршалів план тісно пов'язаний з ідеологічним змістом

так званої доктрини Трумена. Проте практичні спроби економічної допомоги в Італії і Франції виявляються в найбільш ліберальній формі — тісно пов'язуються з політичними проблемами. Те саме стосується й Німеччини. Офіційно німцям обіцяно, що в майбутньому вони виберуть собі уряд за власним бажанням, а в той же час неофіційно (в промовах деяких американських політичних діячів) підкреслювалося, що в Америці був би бажаний такий уряд, який запровадив би в Німеччині систему вільного господарства. Звідси отой страх перед капіталістичною Америкою.

Щоправда, сама Америка ще мало чого зробила, щоб подолати це побоювання. Декому здавалося, що єдиний вихід із цього ідеологічного лабіринту — це шлях комунізму з його марксистськими настановами щодо „капіталістичного імперіялізму“. Але не треба забувати, що європейські соціалісти ідеологічно проти комунізму, з яким ведуть непримиренну боротьбу. Це ж не хтє інші, як Сталін, уже кілька років тому схарактеризував соціал-демократичні партії Європи як „головну опору капіталізму в робітничій класі“. Московська пропаганда й інші веде жорстоку боротьбу з цією європейською силою, що не хоче підкоритись чи співпрацювати з комунізмом.

Чинячи опір ворожому комуністичному натискові, європейські соціалісти водночас побоюються Америки, дійсні дружні наміри якої для них ще не цілком з'ясовані. Коли виявиться, що Америка не загрожує європейським плянам, зникне й той привид страху, що панує нині. Це дасть можливість співпрацювати і в політичній діяльній так, як це пропонує Маршалів плян у галузі економіки.

(За Філіпсом з часопису „Newsweek“). I C.

Наші в Америці

В США почала жваву діяльність нова організація самопомоги найновшій українській еміграції, т. зв. ОСНУІ, з головою проф. П. Андрусом і скарбником та керівником біора організації інж. Петром Красноносом. Ціль організації — допомогти новоприбулим, а також співзв'язати з усіма чинниками в Америці для допомоги новій еміграції за океаном.

Як подає часопис „Америка“ ч. 57, на озному з поширених засідань членів цієї організації констатовано загальну до неї прихильність українського громадянства, скріплення з дня на день її внутрішньої структури та поширення виразної допомоги новоприбулим в

дарстві, як творча продуктивна сила. Політик не сміє соромитися праці і втікати від неї, хоча б вона була чорна, фізична. Бо, наперекір всім псевдоідеалістичним магам, героєм наших днів так є робітник-продуцент.

Ще твердження нашого Івана Франка є неперечною істиною реального життя. Політик і провідник — не слуга, а не пан народу. Він шукає народу-господаря, виконує його доручення шукаючи тільки сам, на власну руку шляхів виконання. Завдання і доручення дає політикові народ, а йому, політикові, належить тільки вибір засобів, тактики.

Хай цього навчають нашу високошкільну молодь й професори. А патент та дипломи на політиків та провідників дасть їм уже сам народ, бо це є його право.

А. ЧЕРНІЦЬКИЙ

підшукавши приміщень та праці. Організація вислала телеграму президентові США Трумену з полякою за оборону ДП з Європи та конгресменові Стреттону, авторові проєкту вивезення 400.000 скитальців з Європи. Бюро допомоги Організації постійно відвідують новоприбулі емігранти; тут вони дістають різні інформації, поради, а часто грошову допомогу в дрібних позичках, які видаються із скромного покши бюджету Організації. Потреба такої допомоги стає з дня на день коначною. Існування бюро поклато край безнадійній метушні серед нової еміграції, що було дуже помітне на початках. Під моральним оглядом воно є благоїством для наших людей. Бюро завело книгу адрес новоприбулих та робить зусилля перевести нову статистику нової еміграції, узгляднюючи її фах. Також провозить реєстр запропонованих праць і приміщень. Названо контакт із земляками старшої генерації, що відвідують бюро й майже ніколи не приходять туди із порожніми руками. Розпочато курс англійської мови в домі Організації для нових членів української колонії.

Передбачається створення відділів Організації у Філадельфії, Чикаго, Пітсбурзі та інших містах. Пороблено кроки щодо організації вивчення для шкільної й університетської молоді. Організуються господарсько-матеріальні бази, а саме, проєктуються заложення якогось підприємства побутового характеру, щоб дохід з нього призначати на суспільну допомогу. З доручення організації досліджені кооператори розпочали переговори з Т-ом українських по-

середників у Нью-Йорку. Переговори ведуть інж. П. Краснонос і Головей. Також урухомлюється мистецько-виробничий майстерню гачів, вишивок, касеток, різьбярства і т. ін. З переведенням цих плянів велика кількість наших людей, головню жіноцтва, дістає працю і заробіток у себе дома, що корисно відб'ється на родинному українському житті. Запросовано створити дачі садки. Названо контакт із американськими харитативними установами, що прихильно поставилися до нової організації.

Із культурних заходів Організації треба відмітити підготову до циклу викладів, рефератів на політичні й наукові теми та мистецько-культурних імерез. Передбачається створення українського клубу як найбільш культурного й репрезентативного рівня. Це створило б вигляше українського життя в Нью-Йорку та інших містах.

Щодо збіркової акції, то організація виявила готовність із залученням українським Американським Допомоговим Комітетом, застерігаючи свою внутрішньо-організаційну незалежність. Організація збачає про те, щоб українське ім'я було скрізь цінне й шановане і серед чужого світу. Організація пристуває до видання інформаційного листка. Обрано дві нові комісії: культурно-освітню з участю д-ра Махарушки, д-ра Осичука, проф. Калани і інж. Красноноса та комісію зв'язків у складі інж. Гордіюка і д-ра Корєського.

Подаючи цей короткий звіт з діяльности новоствореної організації, бажалимо їй якнайбільших успіхів і так потрібної нам праці для нашого національного добра.

Ідея неподільного світу і українська революційна демократія

С. ПІДГАЙНИЙ

Ідея неподільного, організованого на принципах єдності всіх континентів і країн світу — не нова ідея.

Протягом миналих трьох тисяч літ уже не раз послуговувались цією ідеєю. І хоч різниця в розумінні цієї ідеї, і в поглядах про світ, і в принципах організації керівництва світом дуже велика, однак основний зміст лишився той самий.

Проте капіталізм в добу свого класичного розвитку відсував ідею неподільного світу на другий план, створивши вужче — кілька сильних імперій і держав. Переростаючи в його вшну фразу монополістичного й державного капіталізму, він пережив сам себе, а з ним пережила себе ідея рівноваги сил і сфер впливів. Хоч ідеїно-політичним мотивом, що рухав великі юрми світових армій в першій війні, хоч мотивом була ідея перерозподілу сфер впливів і рівноваги сил у світі, — результат першої війни відкрив перед цілим світом не тільки реальні можливості, а й потребу організації світу на всесвітніх міжнародних засадах, звідси народжуються і прагнення опанувати світ на засадах єдиного всесвітнього керівництва.

І не випадково спратні конспіратори і змовники Жовтневої революції, блискучі організатори III комуністичного Інтернаціоналу, під керівництвом російського Горького-Леніна, першою засадою своєї світової політики висунули ідею неподільного світу з реалізацією її у формі всесвітньої комуністичної федерації з центром у Москві. Устами Леніна комуністичні диктатори клялися перед людством, що вони перебудують світ на всесвітніх засадах і класки людство шлого світу для цієї мети революційним шляхом винищать визискувачів трудящих.

Цей засад, концепції, ідеї більшовизму не зрієся і ніколи не зречеться.

Але та ж таки перша світова війна показала не тільки комуністам, а й їх противникам — демократам можливості організації світу на нових засадах. І антикомуністичний світ, всупереч комуністичній ідеї, висувас свою антикомуністичну ідею упорядкування суспільно-політичних і економічних відносин у світі.

Проти комуністичної і демократичної концепції єдності світу згодом виступив третій претендент на організатора неподільного світу — Адольф Гітлер. Створивши партію на тих самих організаційних принципах, що на них побудовано і комуністичну партію, створив п'яту колонію, антикомуністери, трикутник Берлін-Рим-Токіо — і не все разом поставив на службу ідеї опанування світу найвідвішшою во нього, з його погляду, германською расою надлюдь. Не Москва і Лондон, а Берлін надлюдьми командуватиме світом — всіма отими азіатсько-африканськими „макаками“, звородяними „утермешами“ з околу Європи, „мопотентними“ французами і „нерасовими“ американцями і англійцями.

Навколо цих трьох ідеїно-політичних точок — Москва, Лондон, Берлін — і оберталося колесо світової політичної думки, а для реалізації ідеї неподільного світу тяжко працювало 2 млрд. людей земної кулі, готуючи найвишніші засоби, щоб з допомогою їх здійснювати цю ідею і здійснювати так, як її розуміли носії і організатори цих трьох суспільно-ідеїних серблованих, воряках одна одній.

Двадцятиріччя між двома війнами минуло під знаком шаленого збройного і ідеїно-політичного готування до неминучого змагу цих трьох осередків. Друга світова війна відбулася з історичною неминучістю. Як наслідок її першої фази, явився слабший не тільки ідеїно-політичний, а й технічно-економічний претендент на службу над світом — Гітлер з його третім райхом.

Ця війна мусіла вивести абсолютну ясність, розчистити шлях до зустрічі віч-на-віч двох основних партнерів світової політики, двох ідеологій. І це розмежування і виявлення сил у світі в період першої фази другої війни блискуче відбулося. Є два кінці — демократичний чи комуністичний — і третього не може бути.

Внесена ясність — безжалюї можливості перекласти відповідальність за долю світу на будь-кого третього.

Війна не закінчилася, вона вступила у другу фазу. Мир не може настати доти, доки не будуть остаточно й ґрунтовно роз'язані ідеїно-політичні, економічні й соціальні суперечності, що заїснували в останні тридцятиріччя між цими двома претендентами на керівництво світом.

Питання „хто — кого“, поставлене організаторами Жовтневої революції, тільки сьогодні, тільки в результаті цієї першої фази другої світової війни — сконкретизоване до кінця. Доведемо, так би мовити, до двору, усвідомлене чітко й ясно провідною верствою анти тоталітарних держав. Сьогодні всім ясно, що „хто — кого“ — це не ліквідація двохсот родин буржуїв Франції, п'ятисот Англії, чи тисячі п'ятисот Америки, — сьогодні всім пілком ясно, що в отому „хто — кого“ йдеться про неподільну владу Москви над цілим світом з усіма наслідками, що мали б настати в результаті її перемоги над світом.

Нам треба б зрозуміти. І не плакати, і не радіти, а ясно й чітко розуміючи ситуацію, бути завжди ваготові взяти участь в тому останньому рішучому бої, що неминує, поза нашими бажаннями, з залізною неминучістю історії наших днів мусить настати.

Хто ж буде переможцем в цій всій апокаліптичній битві? Чи ж концепція запаує у світі? Не промовімо, бо всі пророки давно померли. Але техніко-економічна миць, необмежені ресурси людського персоналу плюс атомові бомба ніби пілком сьогодні гарантують перемогу носіям ідеї організації неподільного світу на демократичних, антикомуністичних, анти тоталітарних принципах. Проте, не слід забувати і того, що свого часу говорив Троцький, який на репліку, що в Америці винайдено гармату, яка стріляє на відстань 500 км., сказав:

„Ми нашим полум'ям, революційним словом безпосередньо з Москви висадимо і Нью-Йорк, і Вашингтон, і цілий американський капіталізм в повітря раніше, ніж він вистріляє супроти нас з тієї гармати“.

Це — мemento, про яке не сміє забувати американська демократія! І хоч сьогодні, без сумніву, більшовицька пропаганда в стократ втрачала своє значення і вплив на світові трудові маси, однак ще й сьогодні більшовизм в дій ділянці, безверечно, має колосальний вплив.

Причини цього впливу більшовицької агітації на маси випливають передусім з матеріальної сироти трудових мас, наявності великих соціальних суперечностей між людьми фізичної праці, з одного боку, і людьми, що посідають великі матеріальні добра — з другого боку. Причини цього так само випливають з колоніальної і півколоніальної залежності народів світу, що в добу капіталізму, як наслідок імперіалістичної політики окремих держав, опанували в ставі повновладних народів.

Щоправда, тяжке становище трудящих під більшовицькою національно-соціально повеленням народів СССР, державно-рабовласницький характер цілої структури советської держави поступово зменшують симпатії світових трудящих мас і повновладних народів до СССР, однак блискуче поставлена більшовицька пропаганда, залізна заслона над кордонами СССР позбавляють можливості людству зрозуміти характер і суть тієї держави з червоною зіркою й червоним прапором.

Перемогти більшовизм — це значить не тільки потрібно зліквідувати його систему і носіїв його ідеології, а передусім треба назавжди відібрати невладстві і чужі його привроді гасла світової демократії, відібрати ідеї прогресивного людства, що він їх собі безсоромно привласнив і написав на своїх прапорах. Доки він ними буде послуговуватись, доти його не буде знищено. Перемогти московського претендента на керівництво світом — це значить раз і назавжди не словами, а ділом розв'язати прокляті проблеми соціальних, міжнародних і расових суперечностей, що на них жмує і, як багатоголова гідра, росте тоталітарна московська потвора. В ім'я ідеї вселюдської соціальної справедливості, ідеї вільної людини-громадянина, ідеї поваги до людини праці, творця матеріальних і духовних цінностей, ідеї високого життєвого добробуту і рівнозначної участі в культурному і суспільному житті — полум'ям революційним словом ми повинні промовити до всього людства, щоб вибати ґрунт

з-під ніг сьогоднішніх і майбутніх носіїв комуністичної ідеології. Повна ліквідація суперечностей і пережитків минулих систем, розбудова світу на засадах співпраці народів, рішуча боротьба з будь-якими проявами тоталітаризму й імперіалізму — це друга засада, що вібере у Москви претенсії керувати світом.

Коли ми тут ставимо питання — хто вийде переможцем у змаганні керувати світом, то переможцем вийде — не тільки на сьогодні, а й на дуже довгий історичний період — той, хто, маючи техніко-економічну перевагу, поруч з цим матиме силу й відвагу розв'язати вузол соціальних, національних і расових суперечностей світу.

Яка ж має бути позиція наша, українська, в цю грізну добу воєн і революцій щодо ідеї неподільного світу?

Наша позиція ясна, аргументована вона пролітою українською кров'ю в боротьбі з тоталістами й імперіалістами всіх мастей. Без сумніву, ми на боці ідеї неподільного світу, розбудованого на демократичних засадах, бо ми ніколи не ставимо нашої боротьби за свободу і незалежність української нації ізольовано від історичного розвитку людства, від боротьби повновладних народів за свою незалежність. Ніколи і ні в ког не були в наймах, ніколи не тримаючись дрібницьких позицій національної виключеності і шовінізму, ніколи не зводячи український визвольний рух на фальшиві шляхи загуміковості і провінціалізму, ми, як молода Україна, як національна когорта українського на-

роду, стоячи по боці ідеї створення неподільного світу, виходимо з твердої засади — іти до цієї мети тільки через здійснення власної суверенності, через свій власний уряд у власній незалежній державі.

Українські соціалістичні і демократичні партії, ціла українська демократія уже 30 літ тому перша вступила за ці ідеї як революційна і прогресивна сила.

Національна економічна незалежність і цілість національно-господарського комплексу в системі світової економіки і політики — це засада, яку послідовно боронитиме українська революційна демократія, як боронили її попередники, бо це є основа і засада незалежності нації. А тільки через здійснення суверенності і незалежності всіх народів нації можливо запровадити ідею неподільного світу, де буде діяти не підпорядкування слабшого сильному, а толеранція і співпраця народів. Етнографічний принцип послання теренів — єдиний принцип роз'язання територіальних проблем. Входячи у світову господарську систему кожний національно-господарський комплекс не може бути аж розірваний, ані деструктований, а тільки як цілість мусить зберігати властиві йому особливості, як вираз життя даної нації.

Не назадняцькі і опортуністичні позиції мають посісти будівничі ідеї неподільного світу, а позиції революційно-демократичні. Характеристичний шлях української революційної демократії, що вона пройшла його, і та переопінка цілостей, що її сьогодні українська демократія переводить, має бути повчальним прикладом західно-європейському і світовому демократичному соціалізму. Європейський соціалізм, що сьогодні у великій його частині переживас труднощі, борсаючись між московським комунізмом і старим імперіалістичним капіталізмом, мусить пілком перебудуватися на нових засадах — на засадах революційно демократії.

Світова війна в 1949 році?

Відомий американський військовий кореспондент Пат Френк, добрий знавець своєї справи, дав у часописі „Newsweek“ пікантний нарис про майбутню війну. А що в варсі йде мова про війну, що вже шби сталася, то все оновлення подано в минулому часі.

Найважливіші історичні події дуже часто пов'язують з тою чи іншою назвою. Це може бути назва міста, як от, Седан, Верден, Піршіма, чи назва поргу, як Перл Гарбур, або назву, як от Версаль. Третя світова війна пов'язана з назвою гірської місцевості — Уралу. 4-го серпня 1949р. повітряні сили США, застосувавши атомові бомби, знищили тасміні військові фабрики в Уральських горах, і з того часу повелоса занотувувати всі події як такі, що були „до Уралу“ або після „Уралу“.

Це була найуспішніша військова операція в новітній історії. Війна, що сталася слідом за нею, була короткою і коштувала західним демократіям значно менше, ніж сподівалися. Абсолютно все було переведено за пляном.

Самий плян був відомий за числом „30“. 29 попередніх плянів війни проти Росії було відхилено генеральним штабом. Перевагою пляну „30“ були його швидкодія, розмах і простота, що давали можливість ліквідувати ворожі сили в їх атаках проти Заходу. Щоправда, цей плян був жорстокий, бо вже протягом першого тижня було збито понад 40 мільйонів росіян і червоних сателітів, але проти нас був жорстокий, хитрий і рішучий ворог. Кожний визнає, що коли б ми дозволяли росіянам напасти першими, то увесь світ було б зруйновано атомовою зброєю.

Плян „30“ відрізнявся від інших ще й принципово, бо він відхилив традиційні американські методи оголошення війни. Його було розроблено в маленькому колі військових, він мусів бути несподіваним, але й гарантувати швидко перемогу. Президента було поставлено перед фактом, Конгрес не мав часу для офіційного оголошення війни, про наш перший удар дізналися з телеграфічних повідомлень.

Ще на початку 1949 року центральна служба розвідки одержала тривожні повідомлення із східної Європи. Росіяни вводили великі військові сили, аж до важких панцерних дивізій включно, до своїх окупційних зон в Австрії та Німеччині. Вони в 4 рази перевищували об'єднані військові окупаційні сили Англії, Америки й Франції.

Виконувався „червоний плян“. Совети пропускали цілі армії через Болгарію, збирали свою флоту на кримських водах. Десантні війська висаджувалися у Бурсасі, Варні і Констанці. Інші армії черейшли Кавказ і розмістились таборами навколо Батуму і Тіфлісу. Не було сумніву, що Сальоніки, Стамбул і протока буде знищено протягом 24 години після першого пострілу. Армії Вірменії і Грузії були напоготові рушити через Азербайджан в напрямку до англо-американських нафтових артерій в Ірані, Іраку й Саудівській Аравії. В Югославії війська Гіта були готові до нападу на Трієст і Венецію. В довший річків По вода мали об'єднатися з комуністичними військами Турніа і Молдавії, щоб маршем іти далі на Рим.

У травні 1949 року центральна служба розвідки довідалася, що комуністи приготувалися до збройно-

го повстання в Греції і Франції. В червні наші розвідкові літаки принесли вістку, що в Сибірі закінчено будівництво величезних аеродромів. Того ж місяця Росія вийшла з ОН.

Цілими роками ввозили росіяни всю продукцію урану з Чехо-Словаччини. Тому нікого не здивувало, коли в липні було одержано відомості, що СССР має в розпорядженні щось з 1000 атомових бомб.

У перші дні серпня надійшли тривожні повідомлення про червоний плян перемоги, завданням якого було цілковите знищення Америки. Виявлено тасміні пакунки, в яких були невеликі шматки плутонію, що, коли їх трамтати деякий час разом перетворюються на атомову бомбу надзвичайної сили. Таким чином Менгетей (найзладовишній член Нью-Йорку) маттю став ба казіною труною з полетом 2 мільйона людей.

За червоним пляном передбачалося зробити те саме з Детройтом, Філадельфією, Чикаго, Бостоном і 24 іншими американськими містами. Це повинно було статися одночасно й тому мало що залишалося б із Сполучених Штатів Америки. Коли цей жахливий плян було викрато, президент мусів був вивести загально рішення, не чекати на зібрання Конгресу. Плян „30“ почав діяти.

Фактично того самого дня було втрачено війну. 6-го серпня вже не існувало фронту. Ми знадали Москву і Ленінград, Дніпропетровськ і Одесу, Мінськ і Шаньсі, Омськ і Томськ. Але найважливішою вісткою того дня було радіоповідомлення про знищення атомових фабрик на Уралі. Це була найуспішніша й найкоротша завоєвувана війна.

За час „Newsweek“, Полас 14.

Журнал гірного сміху

Не звати, чи ще якось, крім нашої, націоналістична еміграція має так багато містак для гірного сміху. Говоримо не не з почуття меншартності, не з намагання прямишати наші великі здобутки протком останніх двох років, а від болотного бажання бачити пілу нашу армію вигнанців на висоті завдань, що їх тягар дотепер спадає і спадає на плечі дуже небагатих, скромних, жертвних, справді великих людей того мірила, що його Микола Хвильовий назвав **ТИПОМ громадської людини**. Цей тип громадської людини зродився: він ірив з синтеза наших збірних зусиль і совісті; дякуючи надлюдському пап'ятю своїх сил і здібностей, він створив те, чим тепер може пишатися кожен, але — як не дивно — дуже в рідких випадках його допускають до варіанального слова. Авторів цих рядків в умовах таборової міроти і суєти доводиться досить часто зустрічати такі, сказати б, діамантові зерна, які щільно дозріли народи шанують парівні з оком. Найгірше трактовані, перелажно в розумній матеріальному пі люди роблять у таборах усе, починаючи від наукових викладів і кінчаючи писанням оголошень, фактично роблять те, що мала б робити десятки людей. Там же, де слід вирішати принципові питання великих масштабів їх замінюють, як правило, особи сумнівні або й ніякої шновств. Тут беруть початки основи гірного сміху. І саме тому треба тільки втати похву і розріст журналу гірного сміху, що ставити, як нам здається, переступуючи останні чотири числа і Зааротореній Комар — Іжак, ч. ч. 4—7. 1947 р.), перед собою почесне і важке завдання: наблизити привернення глазу нашому життю, допомогти відновити затрачені достатки, сконденсувати зусилля людей громадського типу для завоювання лавно очікуваної атмосфери творчого співжиття всіх гілок української еміграції.

Це завдання виразно сформульовано в четвертому, фактично першому числі журналу тажми безпретесійними і дозволу зрозумілими віршами:

Шука великий учиняєся—
На „Люши“ Іжак“ вкешся.
Без сватів, дружок і тетів,
Без посесних комітетів,
Без проментів і знамен
І без крадених імен,
І без КУКУ і без СУЖу
Всіх „Іжак“ в шлях покружу,
Щоб якраз, якраз тепер,
Як нормальний глузд помер,
Як прийшли часи шалені
І с партій бланк, як членів,
Більш невенностей, затем-
нень,
І блискучих відокремлен,
Дати всім проводирів,
Свого сина — „Комарів“,
Щоб провадив і кував
Всіх, хто правду потоптав...”

Із сторічки в сторічку, з числа в число дотепним малюнком і гострим словом журнал воле проти справді-таки смішних і жалюгідних болоток

нашого життя. Тяжко знайти хоч одного читача нашої преси, який би не схотів віддати належне авторові ось цих, наприклад, рядків:

„І всім, як перовосий муж,
Свій муму жаль повісти,
Хоч маєм СУЖ і Нудо-уж,
То брак нам журналістів...”

Як тяжко знайти найзакуренішого емігранта, який би ширі і з доброю наукою для себе не перечитав такого вірша:

„В нас знов проблема: скринін і зупа.

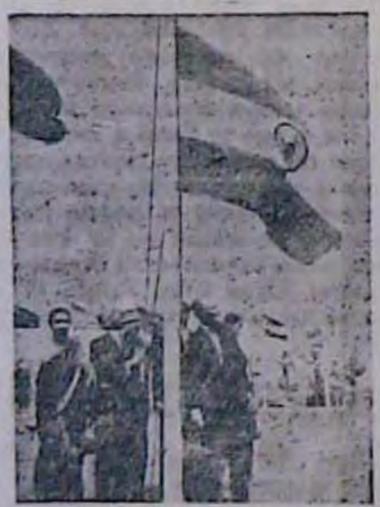
Списи чи жовте, чия с УПА —
Партія друтій бажас мата,
Нешку забувши, ас брат брата...”

Або не розглянув змістовного малюнка на татульній сторінці четвертого числа, де відтворено бажконечну гаупоту партійного взаємопожирання.

А гірка історія „Як я став директором департаменту“ (ч. 5) і там же картинка з таборових публікацій, а „В погоні за головою“ (ч. 6) чи „Незрозумілі ховсеквеліші? А „Частушки“ Наула Трирозума, „Кум Гарасим і жум Онисим політикують“ чи знаменитий „Див“ (ч. 7) чи не виконують поия те почесне і тажже завдання? Безперечно, так.

Щоправда, не кожна річ журналу вже стоїть на відповідній висоті, що досить віддається давниш палитким дотепам і не зовсім смішним малюнкам („Якби я був“, „Ростик і Генка“, „Мед“, „Небезпечна правда“), а великий наклад, як і рішучо зависока піна окремого числа перешкоджають йому потрапити до рук більшості. Проте сподіваємось і віримо, що „Комар-Іжак“, як журнал спеціально впливового жанру, принесе чимало користі читальній масі.

МИКОЛА ТАВОЛГА.

На фото: Д-р П. Т. Шлйал, представник домініону Індія, підіймає прапор. Праворуч коло шоглих представників Англії при ОН Александер Кедеген.

Геть сміття з хати!

Дехто висловлюється, що не треба, молвля, вносити з хати сміття, бо не компромітує нас перед чужинцями. Про яке сміття йде мова? І чи взагалі можна утотожнювати нашу суспільність з „сміттям“, що нас компромітує? Сміття, коли воно існує навіть піз ідеологічним прикриттям, ніколи не репрезентує українського загалу, а тільки тих, що його творять, тобто само себе. Отже, не розуміємо чому нам радить забруднювати нашу суспільність тим сміттям, радячи не вносити його з хати.

Коли навіть справа йде про хату, яка має назву табору ДП, то й тут ми мусимо категорично сказати — геть сміття з хати! В наших таборах містяться сотні і тисячі чесних людей, сумлінних працівників і відданих патріотів. На теренах таборів існують церкви, школи, гімназії, університети, музеї, театри й інші культурно-освітні, навчальні і виробничі заклади. Існують громадські організації, товариства, спілки. Велике число наших вчених, мистців, інтелігентів, фахових і нефахових робітників чесно трудяться, щоб жити духово і морально, щоб виховувати молодь, щоб гідно себе репрезентувати перед світом. І запитуємо, чи те сміття, що його радять не вносити з хати, може компромітувати саме ось цей загал? Що спільного воно має з людьми, що з громадського обов'язку, з одного почуття національної гідности працюють скрізь, навіть без всякої пввагороли і плати.

Одні із таких таборів в в Августурзі в Содем-Казерне.

І ось саме тоді, коли одні чесно і сумлінно працюють, з почуттям, що там, на батьківщині, наші ж люди героїчно чинять спротив наїзникові, працюють, щоб гідно себе репрезентувати тут, на чужині, групи кар'єристів, злодіїв, спекулянтів і провокаторів своїми шоденними вчинками втворювали в таборі атмосферу страху перед їхніми провокаціями, залякуванням, і погрозами. В таборі часто поліційні органи чередують ревізії. Іх також використовують, щоб залякувати людей і паралізувати

іхню громадську волю, усуваючи таким чином чесних людей від громадських справ.

На Рівно, напр., МП декілька днів підряд шукало чогось в таборі. Провокатори розпущили чуток, що „шукають військових злочинців“, „схильників будуть вислати на родину“. Як, звичайно, в такому випадку розпач і паника. Обшуки продовжуються, і нарешті знайшли, але не військових злочинців, а величезного „окса“-вола, викраденого в американців, і багато м'яса. Злодії втекли. Заарештовано багато невинних людей, яких після допиту звільнено.

Скоро знову обшук, і знаходять багато скринь американського молла. Злодії, як і завжди, немає. Потім пішли крадіжки систематично. Обкрадають кооператив, комісійну крамничню, електромаястерню. Чиняться злодійства і в Управі табору. Напр., контролер відліку праці, проф. Золотницький Я разом з своїм братом і двома студентами винайшли власний спосіб крадіжки цигарок — вони приписували неіснуючі душі до списку працівників і таким чином стягали у власну користь цигарки. Цього злодія викрили. На слідстві він признався у злочині. Був випадок, коли спіймали працівників кухні, як вони вантажили крадений харчі на авто. Комісія установила факт крадіжки. Але винних усунули від праці за... некоректне відношення до своїх обов'язків.

Незабаром прийшло чергове злодійство. Вночі з 18 на 19 серпня п. р. з магазину Суспільної Опіки „невідомі злодії“ викрали 3710 унцій або 103 кгр. шоколяди. Шоколяда ця була призначена для мешканців табору. Оце свіже злодійство і змусило нарешті нас — „сміття вилести з хати“, досить!

Шоколяду охоронили двоє охоронників, магазин замкнений, але все таки її викрадено. Люди були так обурені, що комендантові табору в його кабінеті влаштували справжню обструкцію.

Управа табору оголосила радіом про крадіжку і пообіщала 10 пачок цигарок тому, хто викрає злодія. Але пі завідувача магазину, пі охоронників не притягнуто до слідства

Іх затримало на домагання мешканців табору, але, незвідомо за час клопотання, скоро звільнили без допиту.

Таборова поліція робила обшуки у мешканців табору. І, нарешті, 24-го серпня в шикхось 100 метрах від приміщення поліції діти найшли в ямі притрушену сміттям крадену шоколяду. Цікаво звернути увагу на такий факт: 22-го серпня в Августурзі випав великий дощ. Якби шоколяда була там від самого початку крадіжки, вола, безумовно, розмокла б, але пакунки були зовсім сухі.

Отже, запитуємо, чи викривалпи цього сміття, компромітує українців перед чужинцями?

Характерно відзначити, що злодійство і провокація іде в парі. Завжди перед чи піз час доковання крадіжки по табору ширяться про, покаційні чуток і... обов'язково про репатріацію „схильників“, або як не було перед крадіжкою шоколяди, про ліквідацію табору і переведення таборян до трьох інших таборів. І цими провокаціями послуговуються як фактами інші люди із офіційного становища. Запитуємо, неже не можна в таборі викрити тих злодіїв, провокаторів і всяких темних кацаїв? Звичайно, можна викрити, але для цього потрібна добра воля людей, що здійснюють владу в таборі. Дос в таборі такі органи як Контрольна комісія, Слідчий відділ, обрані мешканцями табору, ігноруються таборовою владою, їм навіть не даю окремого приміщення для праці. Ревізії відділів і референтів майже не переводяться, вони не звітують перед мешканцями табору, навіть перед Радою. Є багато й багато „дрібніших справ“, що потребують громадського контролю і перевірки, але все те покривається авторитетом влади від громадського ока.

Мешканці табору допоможуть тільки самі собі, щоб позбутися злодійства і дійти нарешті до порядку й спокою. А допоможуть вони собі тим, коли, нарешті, виялять свою громадську активність, перестануть боятися підшептів і провокацій, і виберуть до таборового самоврядування людей доброї волі, чесних громадян, усунуть кар'єристів, загумінкових патріотів і групових політиків. Нарешті, тільки самі громадяни позбавляться від сміття, що компромітує нас самих.

Трагедія генія чи суспільства?

(Володимир Винниченко і ми)

О горе, крїйнику, тобі безміра...
Т. Осемачка. „Поет“.

Видатні діячі не раз заходять у конфлікти із своїм суспільством. Такий конфлікт мав, напр., Дж. Байрон із своїм соціальним середовищем в Англії. Наш Шевченко хоч вале й не мав явного конфлікту (чи не через те, часом, що в розкопті сил був ізольований від суспільства?), але теж варіює на „громаду“, називаючи її „кануєтою головатов“. Про можливість такою конфлікту свідчать хоч би пізніші (після його смерті) випадки на шого П. Куліша („уїна муза“), а також спроби фальшування його творів (коли М. Лободовський, відкинувши Шевченкову „Марію“, шотомість прайсав йому свою неграбу писанину на цю тему). Гостро зударився з українським суспільством М. Драгоманов, П. Куліш, І. Франко.

Не завжди в цих конфліктах буває так, що зударється творча одинач з інертною масою нересісивної, як не було в конфлікті Байрона з своїм середовищем чи Шевченка з тим прощаром, що його виступав М. Лободовський, чи

І. Франка з галицьким обскурантизмом. Інші стаються конфлікти через те, що шукаюча одинач в запалі шукає збочує від стрижневого примування свого середовища. Таке сталося, наприклад, у нас з „гарячим“ П. Кулішем, що дійшов був до вихвалювання московських царів, тим часом як український визвольний рух ішов шляхом (і не був єдино-можливий шлях) заперечення їх.

Такого ж характеру конфлікт стався після розбиття українських визвольних змагань 1917—20 р. р. між видатним діячем цих змагань В. Винниченко і наступною українською еміграцією. Як і П. Куліш, Винниченко був збочив від основного політичного примування свого соціального середовища, що жило на еміграції ідеалами зобутої на короткий час української державности. Він, побачивши нещадку попереднього руху, перейшов на позиції „українського комунізму“ („укалізму“), що, всупереч навіть бажанням його носіїв, не міг бути повноцінною формою визвольних

змагань українського народу.

Але не тоді, в запалі боротьби, поперше, не зовсім було ясно, а подруге... іншого шляху при докованим факті московської окупації в активних політичних українських діячів не було.

З пізні причини на цей шлях тоді стали всі ті українські діячі, що лишилися на Україні і що хотіли мати хоч якийсь легальний можливість для національно-політичної праці. Так виникли всі оті „компромісово-дегальні“ течії 20-х років — „боротьбізм“, „укалізм“, „шумскізм“, „хвильовізм“ тощо. (Див. про це ст. „Проблема Хвильового“ в ч. 26 „Часу“).

Зрозуміла річ, що й перед багатьма українськими діячами на еміграції повинна була встати дїлема — виліти на еміграції чи йти на компроміс, щоб хоч яксьбудь працювати на реальному ґрунті свого народу. Це останнє, як відомо, й вибрали такі діячі, як Винниченко та М. Грушевський. Того, що зробив Грушевський після повороту на Україну, ніхто тепер не буде перечувати ні з-поміж старої еміграції, ні там більше з тих, хто були свідками колосальної праці нашого великого вченого, Винниченка, що поїхавши на Україну, там не втримався. Але його зворотний відліз за кордон був такий ефектований, що серед хамоніших людей

це справило враження національно-героїчного вчинку. Таким Винниченко і залишався в свідомості тих людей увесь час, як не тепер підтверджує багато хто з нової еміграції. Добру славу про нього шисилували тоді такі факти, як його лист до Горького, що був надрукований в паризьких „Українських Вістах“, або „Лист дрібного буржуа“. Не випадково ж перед наступом німецьких армій на Україну поширювалися чуток про утворення українського уряду на чолі з Винниченком, а не з кимсь іншим!

З цього виходить, що В. Винниченко мав конфлікт з еміграційним суспільством, а не з українським суспільством у цілому (якщо мати на увазі калінінську його частину, бо Галичина, що мала свої ідеологічно-політичні прамування, ставилася взагалі до цього негативно).

Проте це не значить, що Винниченко (якщо брати його діяльність в історичному аспекті) не помічався. Не одво з того, що він висловлював хоч би в третьому томі „Відродження нації“ як програму політичних дій українського народу, сиростували візанші події в большевицькій дійсності на Україні, як соростували вола „боротьбізм“, „укалізм“ тощо.

Це він зрозумів і власніок цього відійшов від політичної діяльнос-

ти, зневірившись у визвольних змаганнях українського народу взагалі, як це знати хоч би з останнього його виступу в Паризі („Україньєць у Франції“ з 3. 8. п. р.), як що нас правильно інформують газети. Але хто з чийсь інших діячів наших нещасливих визвольних змагань не помічався, не зневірився? Хіба галицькі діячі не перекинувшись були в скрутний момент боротьби до далекого ворога України генерала Денікіна? А П. Скоропадський навіть ліквідував був урядовим актом зобуту вже самостійність України! Проте це не перешкоджає тепер прихильникам шого останнього вського шалувата його пам'яті, а нещодавно навіть група професорів виступила в його оборону.

Але політична діяльність — це тільки один бік діяльности В. Винниченка, та ще й не заготовлюваної. Найголовніше в його діяльності — його літературна творчість. Прала, за кож-ва дуже вже різнежовувати його політичну й літературну діяльність. Він і в літературі (як і в політиці) жагуче... добивався пради, зопитань... роздлтував „застаржені“ між суцями і тям, що повалили бути, — і воно його болде так, як і його героїв, що залучувались у високонних суверенности життя, і самого автора залучувача“ (С.

«Подружжя відпустки»

Швейцарський „Журнал де Женев“ пише:

„Шведський уряд подав у парламенті законопроект, що став уже чинним законом, на основі якого кожній одруженій жінці належить раз на рік право на „фері“ чи відпустку від свого чоловіка. Відпустку оплачуватиме... держава!.. В такий спосіб можуть шведські одружені жінки на користь суспільства (податки) спочивати далеко від своїх чоловіків і власних господарств, зв'язаних іноді з нечисленними клопотами й важкою працею, в готелі чи іншому притулку, вільні від чоловіка, не боячись, що чоловік міг би на що вільність дружини накласти своє „вето“. Цей законопроект подав уряд під розгляд на основі досвіду соціологів і психологів, що велика частина подружніх чварів постає через безугавне, безперервне, спільне співжиття.

До цієї офіційної вістки свого кореспондента редакція „Журнал де Женев“ подає такі свої міркування:

„Якщо прирівняти сьогодні долю жінок із долею чоловіків, то треба чесно визнати, що доля жінки є куди тяжчою. Бо коли чоловік знаходить у своєму званні поза пра-

вільністю праці певну відмінність своєї діяльності (поза домом), тим часом жінка зранку до пізнього вечора перебуває повсякчас перед тими самими, неодмінними, банальними аж до пересадки завданнями, що іноді стають для неї правдивими найланами: жінка розпалює в печі, стеє ліжка, мие посуд, біжить від сідену до сідену по приділі, морочить собі голову з поділом приділів, — словом, без перерви рухає свої заповалдні руки.

І врешті, віби в нагороду за те все, чоловік перестає зазримувати і голосно визнавати що моральну роботу, бо йому видається банальним дикувати щоденно за те, що стає самозрозумілим, і чому він завдячує вигоду подружнього життя.

Тим і пояснюють психологи аж надто частий стан першого передразнення й напруження, якому шведська влада вирішила покласти край, даючи кожній жінці право на „фері“, вільні від причіпок.“ — Чи не годилося б піти за тим прикладом і в інших країнах?“ — запитує „Журнал де Женев“.

А ми цікаві, що на це скажуть „Жіночі Сесії“ на черговій сесії жіночого парламенту.

Шу-Шу.

Святкуймо день молоді

Український табір у Цуффенгаузені у неділю 31-го серпня святкував день молоді. Ще напередодні відбулася пластова вартя. В замкненому, але просторому чотирьохкутнику людської маси (коли назоворі смеркло) піднялися стовпи буйного погною, що високо догори підносили рої іскор. А поруч на невеликому освітленому сьайвом багаття майданчику табору ва молодь демонструвала своє вміння, красу і силу перед своїми глядачами. Спортові виступи чергувалися з танцями, деклямаціями, співами. Вони, ці точки, ще часом недопрацьовані, виконаві експромтом, але глядачі їх сприймають із задоволенням, плешуть щезро в долоні, бо все це розважає і оригінально

порушує буденну таборову дійсність.

У неділю після Служби Божої в обох обрядах відбулася дефіляда. Вишикувалися окремими з'єднаннями, пройшли вулицями табору пласт, СУМ, спортовий клуб „Двістер“, представники студентства, школа, поліція тощо. За тим відбулися біги пластунів з естафетою, вільні рухи спортовців, вправи на приладах. По обіді виступи продовжувалися: легкоатлетичні змагання, спортові ігри, та льотерія, що викликала особливий інтерес в таборан.

Увечері святкування закінчалося уже в театрі табору, де було поставлено п'єсу Васильченка „На першій гулі“ та відбулися інші цікаві виступи.

Д. Ч.

ПЕРЕМОГА „ДНІСТРА“

2-го вересня п. р. в Цуффенгаузені відбулося футбольне змагання між „Дністром“ (Цуффенгаузен) та „Левом“ (Миттенвальд). Воно було чи не найкращим з усіх попередніх. Ще під час домовлення капітани дружин було помітно, що змагання „Дністра“ відбували свою якусь меншечарність перед пераз хваленою вже дружнотою „Лев“, проте із таки хотілося показати „протинників“, що „дністрияці“ зіграють і з ними не без успіхів. Навіть „протинники“ трималися гордовито, дивилися доскока, ніби передчували перемогу. Та хвилини пробігли змагання повчалося. На майдані мерт-на тиша. Ніби в рот набравши води, мотались змагання, ганюючи й б'ючи м'яч. Перша половина змагання закінчилась наслідком 0:1 на користь „Дністра“. Гучні оплески струнули майдан, а радість окризила цуффенгаузенців.

В другій половині „Лев“ хоче відкритися, застосовуючи, так зв. „гачкування“ — підставляючи ноги протинникові, штовхання плечем та биття м'яча на віддалі. Але й не те допомагає, лише зміцнить глизача. Зручно пасуються, „Дністер“ забиває другий гол. Тепер уже „дністрияці“ діяються мов з дзвіниці на „Левів“ і трохи легкокажать силами, що допомагає „протинникові“ забити один гол. Змагання кінається рахунком 2:1 на користь Дністра.

Слід відзначити, що в обох командах іше бракує достатньої техніки, точности і спритности, а разом з тим і культурної та етичної гри.

А. Б.

РОЗШУКИ

- Мартиненко Аркадій — відгуктися на „Українські Вісті“ для Хоменка Анатолія.
- Рідні та знайомі відгуктися на адресу „У. В.“ для Мухоморовського Остапа. 43-4
- Опіськовича Миколу — писати на „Українські Вісті“ для Дмитра.
- Алатоль Сидор розшукує двою рідну сестру Тоню та Лїду Бредіхїну Тоню Пявеву. Адр.: ред. „Укр.Вісті“ Neu Ulm, Ludwigstr. 10.
- Рідних і знайомих пошукує Потапенко А. Писати на „Укр. Вісті“.
- Рідних та знайомих шукає І. К. Прищепін. Писати на адресу „Українські Вісті“.
- Хто знає про долю Юрка Чернявського, Барткова Василя, Юзепольського Казимира, прошу подати на адресу: Діак Володимир, Neustadt-Alsch, (13a) Luitpoldstr. 5. 2-2
- Свого сина Петра, народж. 1925 р., розшукує Михайло Палієнко. Зголошення слати на „Українські Вісті“. 4-1
- Сина Володимира, народж. 1925 р., розшукує Микола Строй. Повідомлення слати на адресу „Українські Вісті“. 5-1
- Своїх рідних та знайомих розшукує Забігайло Тася: Karlsruhe, Forstnerkaserne, Bl. 5, Z. 6. 6-6
- Батька Грозино Тимофія, дячка: Грозино Максима та Грозино Михайла. Сестру — Грозино Олександру розшукує Віктор Грозиний: Winnhorst b. Hannover, Ukr.-Lager, Baracke 23/14. 7-3
- Рідних та знайомих — Білодід та Шелудченко: München-Pasing, Fritz Reuterstr. 24 bei Decker. 8-1
- Дружини Ірину та сина Віктора — Михайло Гладкий, Dillingen/Donau, Luitpoldkaserne. 9-2
- Батько Дмитрійчук Микола, с. Вишків в. Долна, ПЩРО 1022 Майна Кастель — розшукує сина Дмитрійчука Богдана, нар. 1924 р. у Вишків — Долна останній в Обершлєзєн.
- Глаголь Павло відгуктися для брата Петра на „Українські Вісті“.
- Тарнавський Богдан із Самбора, ПЩРО 1022 Майна-Кастель — розшукує знайомих: родню Павла Юрчакевича з Н. Самбора.
- Знайомих Корічука Андрія і Винславського Цезаря шукає Товбух Валентин. Хто знає про їх місце проживання, прошу повідомити за винагороду 2000 НМ. Адресу можна відстати у Володимира Літінського: Hannover, Heinholt, Schulenberg, Ukrainisches Arbeitslager, Baracke 24, Z. 10. 13-1
- Хто походить із села Хейлівщина — відгуктися: Писати Ivan Sinschik, Münchhof bei Kassel, Lager IRO. 14-1
- Рідних і знайомих пошукує Євдокія Баховель з Голуб. Адреса: Lager Flschbach bei Friedrichshafen, Franz. Zone. 15-1
- Марвіна Миколу — писати Марвін Григорій, Mittenwald am Luttensee 4-9. 16-1
- Ліденка Василя Радіоновича, Михайла, Олексія, востаннє — Олександрія 20. 10. 1943. Розшукує Марія. Писати на „Українські Вісті“ (Алла). 17-3
- Жилою Олену і Стефу розшукує батько М. Жилок, 1118 Marlon Ave, Windsor Ont. Canada. 18-4
- Доньку Василю, Ягора Бондаренка, Прасола Олексія, Олексієнка Івана, Славченка Дем'яна розшукує Прасола Трохим. Писати „Українські Вісті“ для „Пом“. 19-3
- Розшукую швагра Ганзюка Олексу з дружиною Марфою і дочкою Лядою. Останнє місце перебування Гельсенвірхе Карлсмарштр. 7. — Дудник Іван. (13a) Nürnberg-Ost, Bayernstr. 66. 20-1
- Розшукую Зинченка Павла з жінкою Варварою та дочкою Лядою, хто знає що про них, прошу повідомити. — Нанін Дмитро. (13a) Nürnberg-Ost, Bayernstr. 66. 21-1
- Брата Шовчука Івана з села Оглядів, повіт Радехів. Писати: Вишків Іван. Hannover, Heinholt, Schulenberg, Ukrainisches Arbeitslager, Baracke 24, Zimmer 10. 22-1

ОГОЛОШЕННЯ

За зміст оголошень Редакція не відповідає

КУПУЙТЕ!
„ЛІЛІПУТ“

5000 слів
з українською вимовою
Ціна 40 НМ

У всіх книгарнях і гуртово в Alexander Drosowskyj, Heidenau b. Tostedt, Kr. Harburg.

Гуртовини одернуть 20-25% опушту.

Словник має 264 сторінки та розміром 5x7 см.

У.Т.Г.І.

СЕНТОР АВДИТОРНОГО ВИСОКОШКІЛЬНОГО НАВЧАННЯ

Українського Техн.-Господарського Інституту в Регенсбурзі — Мюнхені

оголошує від 10 серпня 1947 року
ВПИС СТУДЕНТІВ НА ДІЮЧІ ЗИМОВІ СЕМЕСТРИ академічного року 1947/48, а саме:

- на 1, 2, 3, 4 сем. Агрономічно-Лісового відділу (Регенсбург)
- на 5, 7, 8 сем. Агрономічного відділу (Регенсбург)
- на 5 та 7 сем. Лісового відділу (Регенсбург)
- на 1, 3, 5 сем. Ветеринарного відділу (Мюнхен)
- на 1, 3, 5 сем. Будівельного відділу (Регенсбург)
- на 1, 2, 3, 4 сем. Хемічно-Технологічного відділу (Регенсбург)
- на 1, 2, 3, 5 сем. Фармацевтичного відділу (Мюнхен)
- на 1 семестр Електротехнічного відділу
- на 1, 3, 4 сем. Економічного Факультету (Регенсбург)
- на 5 семестр Колерійно Банкового відділу (Регенсбург)

Якщо на згадані семестри, що тут не зазначені, зголосяться більша кількість бажаючих, то буде розпочатий ще й той семестр.

Діловики студентів можуть бути особи з закінченою середньою освітою. За лисув на другий і дальшій семестри прохання треба дозвунти, крім натурального сидювання, ще й документи про закінчення відповідних попередніх семестрів на інших полібних рівнозначних ви-соких школах.

Високовє становить 20, а студійне 250 НМ. варок за семестр.

Деякі інформаційні інтересанти можуть знайти в книжці-довіднику УТГІ „Праваки, програми та плани навчання“ (140 стор.), що саме пришло з друку і вислається інтересантам за 15 НМ. варок. Вишпокувати від Секретаріату УТГІ в Регенсбурзі й Мюнхені.

Термін лисув закінчується для 30 вересня 1947 р., а з 1 жовтня 1947 р. розпочинаються регулярні заняття.

Прохання подавати на ім'я Ректора Українського Технічно-Господарського Інституту через Секретаріата УТГІ.

- 1. Ukrainisches Institut, Regensburg, Gunghofer-Siedlung, Paul-Heysesstr. 2
- 2. Ukrainisches Technisch-Wirtsch. Institut, München 8, (Plamersdorf), Fährichstr. 33B (Dir.) Ing. Tustanivskyj.

Увага!

Вишпи з друку розсилаються Українськ! Вишпиви Олени Пчіл-ни всім, що надіслали гроші або замовлення.

ВИДАВНИЦТВО „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“.

Увага!

В порозумінні і згодою шкільної кураторії в Авґсбурзі, Дирекції ІРО та Начальної Дирекції ІМКА в Кемптені відчиняється в українському таборі Новий Ульм в шкільному році 1947/48 трирічну Торговельну школу та однорічний кооперативно-торговельний курс.

До трирічної Торговельної Школи приймається учнів з закінченою 4-ю класою Народньої школи, а на однорічний Кооперативно-Торговельний курс — кандидатів із закінченою 6-ю класою середньої школи або незакінченою торговельною освітою.

Витси відбуваються в днях від 1-18-го вересня ц.р. у великій залі бл. „А“ в годинах від 10-12.

Початок шкільного року назначено на день 10-го вересня 1947 р.

ДИРЕКЦІЯ

Увага!

Купимо словник Борнеса Грінченка.
Зголошуватись на адресу „Українських Вістей“.

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подаємо таксу оплати за надрукування оголошень в нашому часописі: 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ. В тексті — 100%, надвишк.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне окреме слово.

Належну суму слід надіслати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошень друкувати не будемо

Адміністрація.

Часопис „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ виходить ДВІЧ НА ТИЖДЕНЬ: у середу і суботу.

Праймається передплата:

На 1 місяць — 8 НМ
„ 3 „ — 24 НМ

(Іва окремого часта 1 НМ

Організуйте групову передплату та згоді шуйтєсь для кольдюртажу. — Кольдюртерак знизка 20%. — У справах передплати одержування часопису, зміна адреса тощо — звертатєсь лєстова і особаєто до Адмінїстр.

Administration „Ukrainiski Wisti“ Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видавничча Спільна
„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“
РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ.

Головний редактор Ів. БАГРЯНИЙ.

Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи, а в прилоду великозначні дописи застєрує лише в особливих випадках. — Дописи і вїсти з серіалних редакційних адресувати на окремак редакторам, а Редакції.

Redaktion „Ukrainiski Wisti“ Neu-Ulm, Ludwigstraße 10

Редактора праїмають особаєто в окремих сьайвом таборі й Ульму — Буда „А“ від 8-12 год. шкільних, крім суботи.

Authorized by Information Control Division
Druck: — Ukrainisches Zeitung Neu-Ulm — Ludwigstraße 10